

Arrest

nr. 67 224 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) 1983 in K. (Dagestan), waar u ook woonde.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen die uw man in Dagestan kende. Op 23 oktober 2010 werd uw man voor zijn werk naar de microwijk gestuurd. 's Avonds kwam hij echter niet naar huis. Uw schoonbroer Bilal A. ging naar de microwijk om te informeren waar uw man was. Van uw schoonbroer vernam u zo per telefoon dat er in het dorp een explosie was geweest en dat uw man werd opgepakt en meegenomen. Hij werd vastgehouden van 23 tot 26 oktober 2010. Van 26 tot 30 oktober 2010 verbleef hij in het stedelijk ziekenhuis, waar u hem dagelijks bezocht.

Op 30 oktober 2010 kwam hij rond de middag terug naar huis. Op 10 november 2010 ging hij terug werken. Op 17 november 2010 vertrok hij naar P. voor zijn werk. De volgende dag kwam er 's ochtends een convocatie toe bij u thuis, waarin stond dat uw man moest verschijnen bij de politie. U telefoneerde naar uw man om hem hiervan op de hoogte te stellen. Uw man belde naar uw schoonbroer. Hij vroeg hem om te gaan informeren bij de politie waarom hij werd opgeroepen. De politie vertelde uw schoonbroer dat uw man werd beschuldigd van medeplichtigheid aan de explosie.

In de vroege ochtend van 19 november 2010 vielen politieagenten van OMON bij u thuis binnen. Uw schoonbroer vroeg waarom ze binnenvielen maar werd geslagen. Uw schoonmoeder kwam tussenbeide maar ze werd weggeduwd en brak haar hand. Uw schoonbroer werd meegenomen door de politie maar werd dezelfde middag vrijgelaten. Die dag sprak uw schoonmoeder met uw moeder en ze besloten u naar uw man te sturen. U vertrok op 19 november 2010 's avonds met de bus samen met uw kinderen van K. naar P.. Daar kwam u in de vroege ochtend van 20 november 2010 aan. Uw man stond u op te wachten. Die dag brachten jullie door op de busparking van P., terwijl uw man iemand zocht om u naar Kiev te brengen. Op 20 november 2010 vertrokken jullie 's avonds naar Kiev, waar jullie in de avond van 21 november 2010 toekwamen. Van 21 tot 29 november 2010 verbleef u met uw gezin in Kiev. Op 29 november 2010 bent u 's avonds naar België vertrokken. Op 1 december 2010 kwam u 's ochtends in Brussel aan. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw huwelijksakte, het bewijs van het vaderschap van uw beide dochters en een examenboekje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS vrouw, p. 2 en 11). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, Surkho A. (O.V. 6732471) de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, Surkho A. (O.V. 6732471), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kreeg met de politie nadat u zich vlakbij een explosie in het dorp MTC bevond.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst werden er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw.

Zo stelde u dat u bij uw aanhouding bij de politie geen bloedwonden opliep, maar enkel blauwe plekken, met name op uw handen, armen, heupen en rug die na een week nog te zien waren. U verklaarde ook dat de politieagenten niet op uw gezicht sloegen (CGVS, p. 21-22). Uw vrouw verklaarde echter dat u geen blauwe plekken had behalve in uw gezicht. Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat u een blauwe plek had op uw gezicht (CGVS vrouw, p. 13), waardoor deze tegenstrijdigheid blijft bestaan. Daarnaast beweerde u dat er in de enige ziekenhuiskamer waarin u na uw aanhouding verbleef, vier bedden stonden en één andere zieke verbleef (CGVS, p. 24). Uw vrouw beweerde daarentegen dat er twee of drie bedden in uw kamer stonden. Geconfronteerd met uw verklaringen herinnerde uw vrouw zich niet meer hoeveel bedden er stonden, hoewel ze u elke dag bezocht heeft in het ziekenhuis (CGVS vrouw, p. 13). Hierdoor blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind.

Verder spraken ook uw onderlinge verklaringen over het aantal na de explosie aangehouden personen elkaar tegen. U stelde dat u niet wist of er ook andere mensen werden aangehouden (CGVS, p. 18 en 22). Uw vrouw beweerde echter dat er een paar personen werden aangehouden. Ze vertelde dat u haar had gezegd dat er nog mensen werden meegenomen na de explosie. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat u haar had verteld dat er verschillende mensen werden opgepakt (CGVS vrouw, p. 12). Het is bijzonder vreemd dat uw vrouw verklaarde dat u haar inlichtte over andere aanhoudingen, waarover u tijdens het gehoor zelf niets wist.

Daarnaast beweerde u dat u na uw verblijf in het ziekenhuis thuis werd verzorgd door uw vrouwelijke huisarts, A. K. (CGVS, p. 25). Uw vrouw verklaarde echter de naam van de huisarts niet te kennen, maar wist wel dat het een man was. Geconfronteerd met deze geslachtsverwarring antwoordde uw vrouw dat u haar had verteld dat uw huisarts een man was, maar dat zij de huisarts zelf niet had gezien (CGVS vrouw, p. 14). Deze uitleg is echter niet geloofwaardig.

Voorts stelde u dat uw oud rijbewijs door uw broer voor een nieuw werd ingeruild maar dat u het nieuwe

rijbewijs thuis in uw land van herkomst achterliet (CGVS, p. 9). Uw vrouw stelde echter dat uw rijbewijs in elk geval in België ligt: ofwel had u het op zak ofwel lag het nog in het opvangcentrum (CGVS vrouw, p. 8 en 10). Geconfronteerd met deze onduidelijkheid ontkende uw vrouw dat uw rijbewijs in de Russische Federatie lag (CGVS vrouw, p. 17), waardoor ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan. Ten slotte lopen uw verklaringen uiteen over hoe het door u ingediende medisch attest in K. verkregen werd. Allereerst is het vreemd dat u zelf niet wist wie uw eigen medisch attest in het ziekenhuis precies heeft afgehaald. U beweerde dat u dit niet zelf afhaalde maar dat het werd afgehaald toen u al in P. was, net voor uw vlucht naar Oekraïne. U beweerde dat iemand van uw broers of zussen het attest heeft afgehaald (CGVS, p. 10 en 11). Uw vrouw dacht daarentegen dat u het medisch attest bij uw ontslag uit het ziekenhuis zelf had meekregen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat ze dacht dat u dit document kreeg bij uw ontslag uit het ziekenhuis (CGVS vrouw, p. 17-18). Al deze tegenstrijdigheden, waarvan verschillende de kern van uw asielrelaas raken, hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uit.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde het Commissariaat-generaal op 16 maart 2011 weliswaar nog een convocaties en een medisch attest voor. In de convocaties d.d. 17 november 2010 staat dat u werd opgeroepen voor ondervraging in de hoedanigheid van verdachte. Het document vermeldt echter niets over het onderwerp van deze ondervraging. Het feit dat de benaming en het adres van de uitreikende instantie in de linkerbovenhoek van deze convocaties ontbreken, doet bovendien twijfels rijzen over de authenticiteit van deze oproepingsbrief. Hierbij kan tevens verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd en waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Het medisch attest bewijst hoogstens uw verblijf in het ziekenhuis, maar vermeldt niets over de verwondingen die u zou hebben opgelopen, laat staan de omstandigheden waaronder u deze zou hebben opgelopen. Dit document zegt dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

Voorts is het vreemd dat uw vrouw tijdens haar gehoor beweerde dat uw moeder haar twee weken geleden telefonisch liet weten dat er een tweede convocaties was toegekomen bij u thuis in de Russische Federatie. Het is opmerkelijk dat u niets over deze convocaties vermeldde tijdens uw gehoor. Uw vrouw legde uit dat ze u niets had verteld over de tweede convocaties (CGVS vrouw, p. 16-17). Gezien de ernst van uw verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten, is het echter weinig aannemelijk dat uw vrouw u hier niet van op de hoogte zou hebben gebracht. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u een tweede convocaties heeft ontvangen, zeker aangezien het Commissariaat-generaal, ondanks zijn aandringen, tot op heden de tweede convocaties nog niet heeft ontvangen (CGVS vrouw, p. 17).

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw intern paspoort, uw huwelijksakte, het bewijs van vaderschap van uw beide dochters en uw diploma) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend en hoogstens relevante informatie met betrekking tot uw identiteit en de door u genoten opleiding, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat het incident dat de aanleiding voor uw problemen vormde, daadwerkelijk plaatsvond. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Met betrekking tot uw reisroute verklaarde u dat uw vrouw en twee dochters naar u in P. kwamen. Daarna reisden jullie samen met een minibus naar Kiev. Na een kort verblijf in Kiev vertrokken jullie met een andere minibus naar Brussel.

U zou onderweg tussen Oekraïne en België u onbekende grenzen gepasseerd zijn en hierbij nooit persoonlijk gecontroleerd zijn en nergens documenten moeten hebben tonen (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone zonder enige controle te betreden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u de EU zou zijn binnengekomen zonder gecontroleerd te worden. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort en dat van uw vrouw, waarvan u verklaarde dat u beide vergat bij het uitstappen uit de wagen die u naar België bracht (CGVS, p. 8, 9 en 15), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop

zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming".

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw intern paspoort, uw huwelijksakte, het bewijs van het vaderschap van uw beide dochters en een examenboekje) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw intern paspoort, huwelijksakte en bewijzen over het vaderschap bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist wordt. Uw examenboekje bevat informatie over de door u genoten opleiding en de cijfers die u voor een aantal vakken behaalde, gegevens die hier evenmin ter discussie staan. Deze documenten houden echter geen verband met de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw man werd beschuldigd omdat hij aan een islamitisch instituut had gestudeerd en u er als een moslima uitziet (CGVS vrouw, p. 12). U bevestigde echter tot twee maal toe dat u geen probleem heeft ondervonden op grond van uw religieuze gezindheid (CGVS vrouw, p. 3 en 12).

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt :

"Eerste en enige middel: schending van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991). Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De commissaris generaal vermeldt in de beslissing dat er 'ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. in de zin van art. 48/4. ,2 c,) van de Vreemdelingenwet'. De ambtsbericht van april 2010 van Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland vermeldt in hun rapport over Noord-Kaukasus. De veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus was gedurende de verslagperiode instabiel en onrustig. Hoewel er geen sprake was van grootschalige etnische spanningen of gewelddadigheden (Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus, van Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, april 2010) vond een toename plaats van gerichte gewapende confrontaties tussen militanten en veiligheidstroepen,

(zelfmoord,)aanslagen, ontvoeringen en moorden. In Tsjetsjenie deden geweldsincidenten zich zowel tussen rebellen en federale troepen als tussen rebellen en Tsjetsjeense veiligheidstroepen voor. Ook waren politie en veiligheidstroepen geregeld het doelwit van (zelfmoordaanslagen door militanten. Grootchalige schoonmaakoperaties (zatsjislki), waarbij hele gebieden door militairen worden afgezet en doorzocht op de aanwezigheid van rebellen, zijn in de verslagperiode nauwelijks meer voorgekomen. In plaats daarvan voerden militaire en veiligheidstroepen gerichte acties uit. Bijna dagelijks werden (vermeende) sympathisanten van en deelnemers aan het gewapende verzet gearresteerd. Geweldplegingen door zowel militanten als veiligheidstroepen vonden door het hele land plaats, maar voornamelijk in het bergachtige zuiden. Verscherpte identiteitscontroles werden uitgevoerd en er vonden schoonmaakoperaties plaats, waarbij gewapende en gemaskerde troepen zonder zich te identificeren op gewelddadige wijze huizen binnenvielen en verdachte personen arresteerden. In reactie op de zomercampagne van de militanten werden voor het eerst grensoverschrijdende operaties uitgevoerd in het grensgebied tussen Tsjetsjenie en Ingoesjetie. Wat betreft de mishandelingen, foltering, martelingen, ontvoeringen, verdwijningen en buitengerechtelijke executies, vinden we terug in het ambtsbericht: Mishandeling, foltering en marteling. Volgens diverse bronnen passen zowel Tsjetsjeense politie- en veiligheidsdiensten als personeel van federale eenheden mishandeling, foltering en marteling van gedetineerden toe om hen tot een bekentenis te dwingen. De geweldsmiddelen die het personeel hierbij onder andere gebruikt zijn schoppen en slaan (al dan niet met stokken), vaak terwijl het slachtoffer vastgebonden is, het toepassen van elektrische schokken of het toebrengen van brandwonden (bijvoorbeeld niet sigaretten), verstikking met een plastic zak of een gasmasker, ophanging aan handen en/of voeten en dreiging met executie. Verkrachting van zowel mannelijke als vrouwelijke gedetineerden komt voor in Tsjetsjenie. Het taboe hierop is groot, waardoor de slachtoffers er zelden over durven te praten. De hele familie zou namelijk onteerd zijn, indien de verkrachting bekend zou worden. Er is melding gemaakt van gevallen, waarbij verkrachte vrouwen zijn beschimpt en verstoten door familie, buren of dorpsgenoten. Indien een man te boek staat als slachtoffer van verkrachting, staat hem geen andere weg open dan wraak te nemen om zijn eer te herstellen. Ontvoeringen, verdwijningen en buitengerechtelijke executies Ontvoeringen en verdwijningen vormen nog steeds een ernstig probleem in de Noordelijke Kaukasus. De FSB, de Russische federale troepen en de Tsjetsjeense politie- en veiligheidsdiensten, waaronder de Kadvrotsky, zouden zich hieraan schuldig maken. Vooral personen die verdacht worden van terrorisme, deelname aan rebellengroepen of kritiek op het overheidsbeleid, lopen het risico te worden ontvoerd en/of te verdwijnen. Ook familieleden van verdachte personen lopen dit risico. Naast gedocumenteerde incidenten van publiekelijke executies, dreigt vooral het risico van een zogenaamde huisverbranding als vergelding voor liet niet willen aangeven of bekendmaken van de verblijfplaats van verdachte familieleden. Exacte, betrouwbare gegevens over het aantal ontvoeringen en verdwijningen zijn niet beschikbaar, mogelijk mede door het feit dat de bevolking uit angst niet altijd bereid is de autoriteiten hierover in te lichten. Naar verluidt zou het om enkele tientallen per jaar gaan.. Soms kunnen de achtergebleven familieleden of kennissen na enige tijd — en vaak na betaling van steekpenningen — achterhalen waar de ontvoerden worden vastgehouden. Het zoeken naar vermisten is echter niet zonder gevaar. Families die proberen achter het lot van hun familieleden te komen, kunnen te maken krijgen met doodsb bedreigingen of :het slachtoffer Worden van verdwijning. Het komt voor dat arrestanten na enige tijd met zichtbare sporen van marteling terugkeren, of dat lichamen van ontvoerden vaak met sporen van marteling — worden gevonden. In de meerderheid van de gevallen van ontvoering wordt echter niets meer van de personen in kwestie vernomen en blijft hun lot onbekend. In Ingoesjetie, Dagestan en Noord—Ossetie vinden eveneens ontvoeringen en verdwijningen plaats. Met de gestegen onlusten zijn ook meldingen van buitengerechtelijke executies toegenomen. Naar verluidt zouden lokale en federale troepen tijdens speciale operaties (vermeende) verdachten van terroristische activiteiten buitengerechtelijk hebben geëxecuteerd. Verdachten zouden door middel van een schijnproces achterafschuldig zijn bevonden aan terroristische activiteiten. Uit deze informatie kunnen we afleiden dat de situatie in Tsjetjenië nog altijd onstabiel is. De Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken geeft op zijn website de reisadvies dat de reizen naar Tsjetsjenie ten strengste worden afgeraden. (zie bijlage 4) Gezien dat er een groot risico blijft bestaan voor terroristische aanslagen, ontvoeringen. Dat deze informatie belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming, gezien het duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenie onveilig is. Wat betreft de amnestieregeling vinden we terug dat: Gedurende de verslagperiode is geen amnestie verleend, zoals die in 2006 en 2007 van toepassing was op militanten in Tsjetsjenie en andere delen van de Noordelijke Kaukasus. Veel voormalige strijders die aanvankelijk voor de regeling hadden gekozen, zagen er desalniettemin vanaf vanwege het risico dat zij toch vervolgd zouden worden. Het komt voor dat personen aan wie amnestie is verleend, alsnog worden gearresteerd, gemarteld en soms vermoord. Zo werd in 2009 de Tsjetsjeense vrijheidsstrijder Umar Israilov, die voor de amnestieregeling had gekozen en lijfwacht werd van Kadyrov, vermoord nadat hij in 2006 een klacht tegen zijn werkgever had ingediend bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens

met beschuldigingen van grootschalige martelingen en ontvoeringen. Hij verbleef op het moment van de moord in Oostenrijk als politiek asielzoeker. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. De beslissing houdt geen rekening met de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen. nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens. nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende. nr. 11.519). Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). *In casu* dient echter vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze de concrete motivering waarop de bestreden beslissing steunt poot te weerleggen.

Verzoekster beperkt zich tot het verwijzen naar algemene rapporten en reisadviezen over de toestand in Tsjetsjenië en concludeert dat de toestand er nog steeds onstabiel is. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

Verzoekster is weliswaar van Tsjetsjeense origine, maar geboren en getogen in Dagestan, waar zij ook woonde. Ook situeren de problemen van verzoekster zich uitsluitend in Dagestan. Bijgevolg heeft de bestreden beslissing terecht de toestand van etnische Tsjetsjenen in Dagestan in beschouwing genomen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Verzoekster betwist dit motief niet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand in Tsjetsjenië toont bovendien geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan en is bovendien in het licht van het voorgaande niet dienstig. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekster. De reisadviezen waarnaar verzoekster verwijst, zijn

irrelevant daar het niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken gebied.

Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn door machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC